

Cauza C-215/24 [Fira]ⁱ**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

20 martie 2024

Instanța de trimitere:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Portugalia)

Data deciziei de trimitere:

19 martie 2024

Reclamant:

Ministerul Public

Pârât:

YX

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Tribunalul de Arondisment din Porto, Portugalia)**Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Tribunalul Penal Local din Vila Nova de Gaia, Portugalia) – Juiz 2 (Instanța nr. 2)****Procedură ordinară (judecător unic)**

- 1 Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Tribunalul de Arondisment din Porto, Portugalia) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Tribunalul Penal Local din Vila Nova de Gaia, Portugalia) – Instanța nr. 2 formulează prezenta cerere de decizie preliminară în cadrul procedurii penale nr. 4860/13.7TB VNG, inițiată de Ministerul Public, care a condus la condamnarea lui YX [*omissis*].

I. Introducere

- 2 La 9 octombrie 2018, YX a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea de șase luni, înlocuită cu o pedeapsă de 180 de zile-amendă, pentru săvârșirea infracțiunii

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

de fraudă fiscală, care era prevăzută și pedepsită, la data faptelor, de articolul 23 alineatele 1 și 4 din Decreto-Lei n.º 20-A/90 (Decretul-lege 20-A/90) din 15 ianuarie 1990. Această decizie se explică prin faptul că dreptul portughez impune efectuarea unei evaluări comparative a intereselor și analizarea oportunității de a aplica o pedeapsă alternativă în contextul condamnării la o pedeapsă cu închisoarea conformă cu cerințele formale ale unei substituiri și susceptibilă, *in abstracto*, să facă obiectul unei astfel de operațiuni. Pedepsele alternative includ printre altele pedepsele subsidiare cu amenda, după cum prevede articolul 45 din Codul penal portughez: „1. În cazul condamnării la pedeapsa închisorii de până la un an, această pedeapsă este înlocuită cu amenda sau cu orice altă pedeapsă neprivativă de libertate aplicabilă, cu excepția cazului în care executarea pedepsei cu închisoarea este necesară pentru prevenirea comiterii de noi infracțiuni”.

- 3 Întrucât amenda nu a fost plătită, s-a dispus executarea pedepsei cu închisoarea de șase luni pronunțate cu titlu principal în conformitate cu articolul 45 alineatul 2 din Codul penal portughez, care prevede că, „[d]acă amenda nu este achitată, condamnatul execută pedeapsa cu închisoarea aplicată prin hotărâre. Se aplică în mod corespunzător dispozițiile de la alineatul 3 al articolului 49”.
- 4 Articolul 49 alineatul 3 din Codul penal portughez prevede: „Dacă persoana condamnată dovedește că motivul neachitării amenzii nu îi este imputabil, executarea pedepsei cu închisoarea subsidiară poate fi suspendată pe o perioadă de la unu la trei ani, cu condiția ca suspendarea să fie condiționată de îndeplinirea unor obligații sau reguli de conduită care nu au caracter economic sau financiar. Dacă obligațiile sau regulile de conduită nu sunt îndeplinite, se execută închisoarea subsidiară; dacă sunt îndeplinite, pedeapsa se declară stinsă”.
- 5 Întrucât condamnatul YX nu a demonstrat că neplata amenzii nu îi era imputabilă, instanța a revocat pedeapsa alternativă și a dispus executarea pedepsei cu închisoarea prin emiterea mandatelor de arestare corespunzătoare.
- 6 Mandatul respectiv nu a putut fi însă pus în aplicare întrucât persoana în cauză a plecat în străinătate, ceea ce a condus la declararea acesteia ca fugar în vederea executării pedepsei aplicate.
- 7 Demersurile efectuate pentru a localiza persoana în cauză au permis să se constate că aceasta avea reședința în Spania.
- 8 Astfel, la 22 februarie 2022, a fost emis un mandat european de arestare (denumit în continuare „MEA”) în vederea obținerii predării persoanei în cauză, pentru ca aceasta să execute pedeapsa cu închisoare de șase luni la care fusese condamnată.
- 9 În cadrul punerii în aplicare a acestui MEA, autoritățile judiciare spaniole au refuzat predarea persoanei în cauză având în vedere reședința legală în Spania și dorința acesteia de a-și executa pedeapsa în țara respectivă, angajându-se în

același timp să recunoască pedeapsa (portugheză) pronunțată și să dispună executarea acesteia în Spania.

- 10 În această privință, autoritățile spaniole s-au conformat articolului 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO 2008, L 327, p. 27, denumită în continuare „Decizia-cadru 2008/909”), emițând o declarație în care acestea indică recunoașterea pedepsei aplicate de instanța portugheză, ceea ce împiedică impunitatea condamnatului.
- 11 Însă, la 11 octombrie 2023, în temeiul articolului 80 din Codul penal spaniol care, în procedurile penale care intră sub incidența acestei ordini juridice, permite instanței să suspende executarea unei pedepse privative de libertate cu o durată mai mică de doi ani pentru o perioadă cuprinsă între doi și cinci ani, Juzgado Central de Lo Penal n.º 1 de Madrid (Tribunalul Penal Central nr. 1 din Madrid, Spania) a suspendat pentru o perioadă de doi ani executarea pedepsei cu închisoarea de șase luni aplicate lui YX pentru săvârșirea infracțiunii în cauză.
- 12 Întrucât Ministerul Public portughez nu poate subscrie la decizia instanței spaniole, acesta a solicitat sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o trimitere preliminară întemeiată pe **următoarele motive:**

II. Motive

- 13 Dispozițiile Deciziei-cadru 2008/909 și ale Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre – Declarații ale anumitor state membre cu privire la adoptarea deciziei-cadru (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3, denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”) sunt aplicabile prezentei cauze.
- 14 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, chiar dacă nu are efect direct, o decizie-cadru are un caracter obligatoriu față de autoritățile naționale, inclusiv față de instanțele naționale, care sunt obligate să interpreteze dreptul lor național în conformitate cu dreptul Uniunii. Atunci când aplică dreptul intern, instanțele sunt astfel obligate să îl interpreteze în lumina dispozițiilor și a finalităților deciziei-cadru [Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 31, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-55[4]/14, EU:C:2016:835, punctele 62-64].
- 15 În plus, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 35).

- 16 În temeiul articolului 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, statele membre sunt obligate să execute orice MEA pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile acestei decizii-cadru.
- 17 În această privință, articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 prevede un motiv de neexecutare facultativă a MEA în temeiul căruia autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea unui astfel de mandat emis în scopul executării unei pedepse atunci când persoana căutată „*rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia*”, iar acest stat se angajează să asigure executarea acestei pedepse în conformitate cu dreptul său intern.
- 18 Pe de altă parte, articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909 prevede că dispozițiile acesteia se aplică, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din decizia-cadru respectivă. În speță, autoritățile judiciare spaniole au invocat motivul de neexecutare facultativă a MEA întemeiat pe reședința persoanei căutate și s-au angajat să execute pedeapsa.
- 19 Articolul 8 din Decizia-cadru 2008/909 stabilește condițiile limitate în care autoritatea competentă din statul de executare poate adapta pedeapsa pronunțată în statul emitent. În lumina logicii și a materialității care stau la baza acestei decizii-cadru, condițiile menționate par să fie singurele excepții de la obligația care revine autorității de executare de a recunoaște hotărârea judecătorească ce i-a fost transmisă și de a dispune executarea pedepsei, a cărei durată și natură trebuie să corespundă celor prevăzute în hotărârea judecătorească pronunțată în statul membru emitent.
- 20 Instanța de trimitere consideră că statul de executare nu poate modifica retroactiv decizia instanței din statul emitent până la a înlocui în cele din urmă decizia instanței care a pronunțat pedeapsa cu propria decizie. În consecință, autoritatea din statul de executare competentă în materie de executare a pedepsei nu poate suspenda această executare, chiar dacă această posibilitate există pentru deciziile naționale. Astfel, o decizie contrară riscă să pună în pericol obiectivele urmărite de Decizia-cadru 2008/909, printre care respectarea principiului recunoașterii reciproce, care constituie însăși esența cooperării judiciare în materie penală în Uniunea Europeană.
- 21 Astfel, faptul că o instanță națională din statul de executare acordă suspendarea pedepsei cu închisoarea efectivă (chiar dacă această suspendare este conformă cu dispozițiile dreptului său național în ceea ce privește deciziile instanțelor sale) după ce a recunoscut hotărârea de condamnare pronunțată de o instanță din statul [emitent], în condițiile în care autoritățile competente din statul emitent nu au suspendat această pedeapsă în temeiul dreptului lor național, ar aduce atingere încrederii reciproce deosebite a statelor membre în sistemele lor judiciare respective.

- 22 Instanța de trimitere apreciază că Curtea a recunoscut această imposibilitate, cel puțin în mod implicit, la punctul 65 din Hotărârea din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare – Garanție de returnare în statul de executare) (C-314/18, EU:C:2020:191), care arată că dispozițiile articolului 8 din Decizia-cadru 2008/909 prevăd condiții stricte pentru adaptarea, de către autoritatea competentă din statul membru de executare, a pedepsei aplicate în statul membru emitent, „care constituie singurele excepții de la obligația de principiu, care incumbă autorității amintite în temeiul articolului 8 alineatul (1) din această decizie-cadru, privind recunoașterea hotărârii judecătorești care i-a fost transmisă și executarea pedepsei, ale cărei durată și natură corespund celor prevăzute în hotărârea judecătorească pronunțată în statul membru emitent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 36)”. Această poziție este confirmată și la punctul 35 din Hotărârea din 15 aprilie 2021, AV (Hotărâre de aplicare a unei pedepse rezultante) (C-221/19, EU:C:2021:278).
- 23 Așa cum a statuat Curtea la punctul 2 din dispozitivul Hotărârii din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare – Garanție de returnare în statul de executare) (C-314/18, EU:C:2020:191): „Articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care executarea unui mandat european de arestare emis în scopul urmăririi penale este supusă condiției prevăzute la articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, statul membru de executare, pentru executarea pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate pronunțate în statul membru emitent împotriva persoanei în cauză, nu poate adapta durata acestei pedepse decât în condițiile stricte prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Decizia-cadru 2008/909, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299”.
- 24 Se pare că acest raționament trebuie urmat și în prezenta cauză.
- 25 Astfel, adaptarea sau modificarea pedepsei de către autoritatea competentă a instanței spaniole (pe calea unei suspendări a executării pedepsei) în afara ipotezelor prevăzute la articolul 8 din Decizia-cadru 2008/909, aplicabil în temeiul articolului 25 din aceasta, nu poate fi acceptată, în caz contrar existând riscul de a încălca principiul recunoașterii reciproce.
- 26 Instanța de trimitere apreciază de asemenea că, deși articolul 17 din Decizia-cadru 2008/909 prevede că executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare, acesta nu vizează decât măsurile destinate să garanteze executarea materială a unei pedepse privative de libertate. Astfel, nimic nu permite interpretarea dispozițiilor acestui articol în sensul că domeniul său de aplicare material include o decizie de suspendare a executării pedepsei privative de libertate la care a fost condamnată persoana căutată.

- 27 Pe scurt, instanța spaniolă s-a angajat să execute decizia, întrucât a invocat posibilitatea de a refuza executarea MEA pe baza reședinței condamnatului în Spania. În urma acestui angajament, i-a fost transmisă condamnarea pronunțată de instanța portugheză în scopul recunoașterii și al executării, în conformitate cu Decizia-cadru 2008/909. Instanța spaniolă nu poate invoca legislația sa internă pentru a reexamina sau a modifica natura pedepsei aplicate condamnatului în afara condițiilor și limitelor care rezultă din articolul 8 alineatele (2) și (4), din articolul 17 alineatul (2) și din articolul 19 alineatul (2) din Decizia-cadru 2008/909.
- 28 Așa cum a statuat Curtea în Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 22), decizia de refuz al executării unui MEA în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 implică un veritabil angajament al statului membru de executare de a executa pedeapsa pronunțată împotriva persoanei căutate în statul emitent, întrucât orice executare a unui MEA trebuie să fie precedată de verificarea de către autoritatea judiciară de executare a posibilității de a executa în mod real pedeapsa. În consecință, în cazul în care statul de executare nu este în măsură să garanteze acest aspect, el este obligat să evite impunitatea persoanei căutate și trebuie să execute MEA prin predarea acesteia statului emitent.
- 29 Prin urmare, atunci când statul spaniol a refuzat să execute MEA, acesta s-a declarat dispus să își asume executarea pedepsei în toată întinderea sa, fără posibilitatea de a transforma pedeapsa privativă de libertate în măsură alternativă (condițiile stricte prevăzute pentru a face acest lucru nefiind întrunite), în caz contrar existând riscul de a modifica decizia instanței din statul emitent, ceea ce Decizia-cadru 2008/909 nu permite.
- 30 În plus, instanța de trimitere consideră că, în conformitate cu dispozițiile instrumentelor internaționale menționate mai sus, autoritatea judiciară spaniolă trebuia, în orice caz, să informeze în prealabil statul emitent cu privire la posibilitatea de a suspenda pedeapsa cu închisoarea, pentru a permite acestuia din urmă să reacționeze în temeiul articolelor 12 și 13 din decizia-cadru.
- *
- 31 Ținând seama de cele ce precedă, cadrul factual în discuție în prezenta cauză implică aplicarea unor norme de drept al Uniunii. Acest context complică luarea unei decizii de către instanța de trimitere în ceea ce privește continuarea sau închiderea dosarului. În fața acestei situații, este imperativ să se efectueze o analiză detaliată a faptelor și a dispozițiilor legale relevante.
- 32 În conformitate cu articolul 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul de la Lisabona, misiunea Curții este de a hotărî „cu titlu preliminar, la solicitarea instanțelor judecătorești naționale, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea actelor adoptate de instituții”.

- 33 De asemenea, articolul 267 TFUE prevede că „*Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: [...] ([b]) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii*” și că, „*[î]n cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune*”.
- 34 Întrucât condițiile definite de dreptul Uniunii sunt îndeplinite, decizia preliminară este, în opinia noastră, pertinentă și necesară pentru a asigura supremația acestuia.
- 35 Prezenta cauză ridică o îndoială rezonabilă cu privire la interpretarea și la aplicarea dreptului Uniunii, care are consecințe cruciale asupra soluționării finale a cauzei. Prin urmare, este necesară sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru a evita ca dispozițiile dreptului Uniunii în discuție să facă obiectul unor interpretări divergente. Pe de altă parte, instanța de trimitere apreciază, după consultarea jurisprudenței naționale și a jurisprudenței Curții, că problema în litigiu nu pare să fi făcut obiectul unei analize aprofundate care să permită înlăturarea îndoielii ridicate și că interpretarea normelor enunțate dă naștere în continuare unor dificultăți.
- 36 Prin urmare, **Curtea este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea tratatului și orice instanță dintr-un stat membru poate**, în cazul în care se ridică o astfel de problemă în fața sa, **să solicite Curții să se pronunțe** dacă apreciază că o decizie **cu privire la acest aspect** este necesară pentru a pronunța o hotărâre. Este vorba despre mecanismul bine cunoscut al **trimiterii preliminare** adresate de către instanța națională instanței europene, a cărui primă și principală funcție este obținerea unei interpretări și, prin intermediul acesteia, a unei aplicări uniforme a dreptului Uniunii în toate statele membre, astfel încât efectivitatea sa să fie întotdeauna aceeași.
- 37 Decizia de a adresa o trimitere preliminară revine numai instanței, care are posibilitatea de a face acest lucru **din oficiu**. De asemenea, revine instanței sarcina de a **formula întrebările** care urmează să fie adresate Curții.
- 38 În speță, instanța de trimitere apreciază tocmai că răspunsul Curții este **indispensabil pentru a decide cu privire la continuarea procedurii**.

III. ÎNTREBĂRILE PRELIMINARE

Pentru aceste motive, Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Tribunalul de Arondisment din Porto, Portugalia) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Tribunalul Penal Local din Vila Nova de Gaia, Portugalia) – Instanța nr. 2 hotărăște să **suspende procedura până la pronunțarea cu titlu preliminar a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la următoarele întrebări**, în conformitate cu articolul 267 primul paragraf litera (b) TFUE:

1. După ce a refuzat executarea mandatului european de arestare în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 având în vedere locul de reședință a persoanei condamnate și după ce a recunoscut hotărârea de condamnare, statul de executare poate invoca aplicarea dreptului său intern și competența sa în calitate de stat de executare pentru a suspenda pedeapsa privativă de libertate efectivă pronunțată de statul emitent, în condițiile în care procedura de executare a acestei hotărâri a fost deja inițiată?

2. Organul judiciar al statului de executare poate modifica decizia organului judiciar al statului emitent, care a dobândit conform cerințelor legale autoritate de lucru judecat, în afara cazurilor prevăzute la articolul 8 și la articolul 17 alineatele (1) și (2) din Decizia-cadru 2008/909?

3. Articolul 17 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909 trebuie interpretat în sensul că permite statului de executare să acorde o suspendare a pedepsei cu închisoarea efectivă, aplicând condițiile prevăzute de dreptul său intern, atunci când autoritățile competente ale statului emitent nu au procedat astfel în conformitate cu dreptul lor?

În cazul unui răspuns afirmativ la întrebările precedente:

4. Ținând seama de dispozițiile articolului 12, ale articolului 13 și ale articolului 17 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, autoritățile judiciare spaniole (statul de executare) nu ar fi trebuit să informeze în prealabil statul emitent cu privire la punctul lor de vedere în ceea ce privește posibilitatea de a suspenda pedeapsa cu închisoarea la care a fost condamnată persoana căutată?

IV. PROCEDURA PRELIMINARĂ DE URGENȚĂ

Articolul 107 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții prevede:

„(1) La cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, o trimitere preliminară prin care se adresează una sau mai multe întrebări referitoare la domeniile vizate de titlul V din partea a treia din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene poate să fie judecată potrivit procedurii de urgență care derogă de la prevederile prezentului regulament. (2) Instanța de trimitere expune împrejurările de drept și de fapt care demonstrează urgența și care justifică aplicarea acestei proceduri derogatorii și indică, în măsura posibilului, răspunsul pe care îl propune la întrebările preliminare. [...]”

Nu există nicio îndoială că această cauză intră sub incidența titlului V din partea a treia din Tratatul FUE și în special a capitolului 4 din acesta, intitulat „Cooperarea judiciară în materie penală”. Astfel, articolul care deschide acest capitol – articolul 82 TFUE – consacră principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare între statele membre.

În plus, prezenta trimitere preliminară se înscrie în cadrul unui refuz de predare în executarea unui MEA în care autoritățile judiciare spaniole, care au ținut seama de reședința legală a condamnatului în Spania și de voința sa de a executa pedeapsa în această țară, s-au angajat să recunoască și să dispună executarea pedepsei pronunțate, însă au decis să aplice dreptul lor național suspendând pedeapsa. Prin urmare, este necesar să se aplice procedura de urgență, întrucât întrebările adresate sunt decisive pentru aprecierea situației juridice a condamnatului în cadrul procedurii în curs.

În consecință, instanța de trimitere propune **să se răspundă la întrebările preliminare după cum urmează:**

1. Instanța de trimitere consideră că principiul recunoașterii reciproce înseamnă că o decizie judiciară adoptată de autoritatea judiciară a unui stat membru în conformitate cu dreptul său poate fi executată în mod direct de autoritatea judiciară a unui alt stat membru, producând efecte cel puțin echivalente cu cele ale unei decizii adoptate de o autoritate judiciară națională. În cazul refuzului de a executa MEA, precum în speță, statul de executare este, în consecință, obligat să accepte executarea pedepsei în condiții identice cu cele ale executării sale în statul emitent.

2. Instanța de trimitere consideră că răspunsul la întrebare este negativ, întrucât Decizia-cadru 2008/909 prevede, la articolul 8 și la articolul 17 alineatul (2), circumstanțele stricte în care statul emitent poate adapta pedeapsa. Astfel, „[p]osibilitatea de adaptare a pedepsei nu poate fi pusă în aplicare decât într-un mod foarte restrictiv [...] – având în vedere obiectivul general al recunoașterii reciproce” „[c]are constă, în cele din urmă, în a conferi unei hotărâri definitive un efect deplin și direct în întreaga Uniune, întrucât recunoașterea efectelor unei hotărâri străine înseamnă de asemenea să se considere că aceasta este validă atunci când privește resortisanții naționali – și adecvat, dacă se ține seama de încrederea reciprocă acordată fiecăruia dintre diferitele sisteme juridice și judiciare, aceasta fiind motivată de împrejurarea privind proximitatea lor juridică și culturală, precum și de subordonarea lor comună față de protecția drepturilor fundamentale” [hotărârea Camerei a treia a Supremo Tribunal de Justicia (Curtea Supremă, Portugalia) din 13 aprilie 2011, cauza nr. 53/10.3 YREVR.S2].

3. Articolul 17 din Decizia-cadru 2008/909 trebuie interpretat în sensul că nu permite modificarea pedepsei închisorii efective pronunțate în statul emitent printr-o pedeapsă alternativă, mai precis prin suspendarea pedepsei în temeiul cerințelor dreptului intern al statului de executare, atunci când autoritățile competente ale statului emitent nu au procedat astfel în conformitate cu dreptul lor.

4. În ceea ce privește ultima întrebare, instanța de trimitere apreciază că răspunsul la întrebările precedente este negativ. În aceste condiții, în ipoteza în care Curtea nu ar împărtăși această opinie, instanța de trimitere propune să se răspundă că statul de executare ar trebui să informeze statul emitent cu privire la

punctul său de vedere în ceea ce privește posibilitatea de a suspenda pedeapsa cu închisoarea la care a fost condamnată persoana urmărită înainte de a adapta această pedeapsă în conformitate cu dreptul său intern, în temeiul articolului 12 alineatul (1) și în sensul articolului 13 și al articolului 17 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, întrucât, în acest caz, statul emitent ar putea fie să accepte aplicarea acestor dispoziții, fie să retragă certificatul.

[*omissis*][Considerații referitoare la procedura națională și anexe]

*

Vila Nova de Gaia,

Judecătorul stagiatar

Întocmit și semnat electronic la 19 martie 2024